

איך הזדמנו יחד קצינים בכירים (מיל'), המטיפים לכיבוש סעודיה, עם האגף הימני-קיצוני של הכנענים, המטיף לכיבוש סוריה וחלקים מעיראק, בביתו של משורר החולם על נהרות של דם ועל עולם מנופץ לרסיסים

הכנות ההתנערות

המיסגרת הכנענית המאורגנת הראשונה, ובמשך שנות דור היה המנוע האירגוני של רסיסי תנועה אלה, שהופיעו מעת לעת, תחת שמות שונים (ה"אלף", "מועדון למחשבה עברית", "מטה-הפעולה לחזקת השטחים", ובאחרונה "הוועד הציבורי הישראלי לעזרת לבנון").

בניגוד לרטוש, שנרדף בשנות ה-40 בידי הנהגת היישוב, לא מנעה כנעני ניותו של אמיר לחם מפיו. ערב הקמת המדינה אף עבד במחלקת ההסברה של הקרן הקיימת לישראל, בעריכת עיתון הקק"ל קרננו.

כיום מתפרנס אמיר מרגומים ספרותיים. הוא סייע לרטוש בעריכת הירחון אלף בשנות המדינה הראשונות. ב-1958 ייסד את קשת רבעון רבי-יוקרה לספרות ולחברה. שראה אור כמשך 18 שנה.

מאז מלחמת יום הכיפורים פעיל אמיר ביצירת קשרים עם גורמים שונים בלבנון, בעיקר עם המקבילה התרבותית הימנית של לבנון. בדומה לגורמים כנעניים אחרים, רואה אמיר את כל תחלואי המדינה בדת היהודית ובגטו הממוסד, המנהל את המדינה.

ברבישיו על חיי הרוח, החברה, התרבות והציונות של "עם במצור", שנערך בספר השנה של העיתונאים לשנת 1976, הביע אמיר את עיקרי השקפתו:

"באיזה מקום שהוא התבטאתי, עוד לפני מלחמת 1976, שהחברה הישראלית, או מדינת ישראל, היא עצמה דיכטומיה של שני הפכים. או שני ניגודים — שמצד אחד יש בה יסוד חזק של גטו ממוסד, ומצד שני יש בה יסוד חזק על מעצמה עברית. באתו הקשר אמרתי אז, שככל שייגיעו הרברים מהפנים או מבחוץ לירי כך שיובלט ויתחזק האופי המעצמתי של ישראל, ככל שהאופי הזה ייצא מן הכוח אל הפועל, מכלל עובר לכלל יש — כך ימעט מישקלו של הגטו הממוסד בתוכה — וכן להיפך. לכן יש לי הרגשה קשה מאוד שלאחר שקיבלנו מה שמוגדר כמכה צבאית-פוליטית-מנטאלית בסוף 1973, עדיין אנו הופכים והופכים במכה הזאת השכם והערב, ובתוך כך אותו גרעין או עובר של כוח מעצמתי שהיה בנו. שהתגלם לטוב או לרע (ואין גילומים לטוב בלבד בדברים האלה) בתקופה שבין שתי המלחמות האחרונות — נדחק עכשיו לקרן זוית, ועל פני השטח צף ועולה, בצורות המחלואות ביותר, אותו גטו ממוסד..."

ראשית המעורבות הישראלית בלבנון, שחלה ערב הטבח בתל-אליזעטר באותה שנה, הביאה את אהרון אמיר, ואחרים מאותה השקפה, לבדו רנסאנס. בסיוע השילטונות, הותר לאמיר לטפח יחסי קורבה עם אנשי-רוח לבנוניים ימניים, במטרה לטפח ברית תרבותית-עמם, בבסיס לברית מורחבת יותר.

ב-1979 פירסם אמיר מיקראה תחת הכותרת לבנון — ארץ, עם מילחמה. מיקראה שהיא חלק ממאמציו לגשר בין התרבות הכנענית לתרבות

רוויזיוניסטיים, שלמדו, כמו צעירים רבים בארץ, באוניברסיטה של ביירות. **אלה הביאו משם את האידאיה הגדולה של קואליציה ציונית-מרונית-דרוזית נגד הי לאומיות הערבית. זהו רעיון ציוני מובהק, המעיד על קרבת הציונות לקולוניאליזם האי-רסי.**

כדי להבין את הרקע של מיפגש "הכוח החום", קיים צורך לעקוב אחר פעולתו של המתורגמן-משורר אהרון אמיר בשנים האחרונות, בניסיונות ליצירת ברית ישראלית-מארונית. הוא החוט המקשר בין המשורר ונתן רטוש המנוח ובין המשורר איתן, כמושבה כינרת, מי שאירגן את מיפגש "הכוח החום".

האימפריה של אמיר

בדומה לכנענים אחרים, אין אהרון אמיר יליד הארץ. הוא נולד בפולין, בשם אהרון ליפץ. הוא תמיר קומה, כעל תספורת קצרה, פרצוף ארוך ושפם. הוא דובר עברית מגוחכת מעט, תוך היגוי מוגזם של ח"ת וע"ן, המכונה עברניענית.

אמיר סיים את לימודיו בגימנסיה הרצליה בשנת 1940. הוא עבר לירושלים ללמוד באוניברסיטה העברית, בשמשו כנוטר. בראשית שנות ה-40 סייע ליונתן רטוש באירגון "הוועד לגיבוש הנוער העברי".

"פיתרון התעלומה: שניהם באו ממחנה הרוויזיוניזם הקיצוני. מאז מילחמת ששת-הימים הגיעו הרברים לכיטוי מפורש וברור. ד"ר שייב הנקרא עתה ד"ר אלדר, הוא אחד מראשי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה, אהרון אמיר, ממיסדי הקבוצה הכנענית של רטוש ונושא-כליו העיקרי במשך שנים רבות, נמנה על ראשי המטה לסיפוח השטחים, אחרי שפרש מן התנועה למען ארץ-ישראל השלמה בגלל הברלים בניסוח. תוך השמעת סיסמות הפוכות הגיעו חסידיו-שייב וחסידיו רטוש בדיוק לאותה המסקנה: שיש לספח את כל השטחים המוחזקים ולהרחיב את המדינה עד נהר רפת, לפחות. אכן, הוכחה נוספת לכלל שההיפך מסוס הוא סוס הפוך..."

אבנרי המשיך ופרש את הרעיון האימפריאליסטי-כנעני, המטיף לברית עם חלק מתושבי הלבנון, שבה פועל בעשור האחרון ראשי-החץ ה"כנעני" אהרון אמיר:

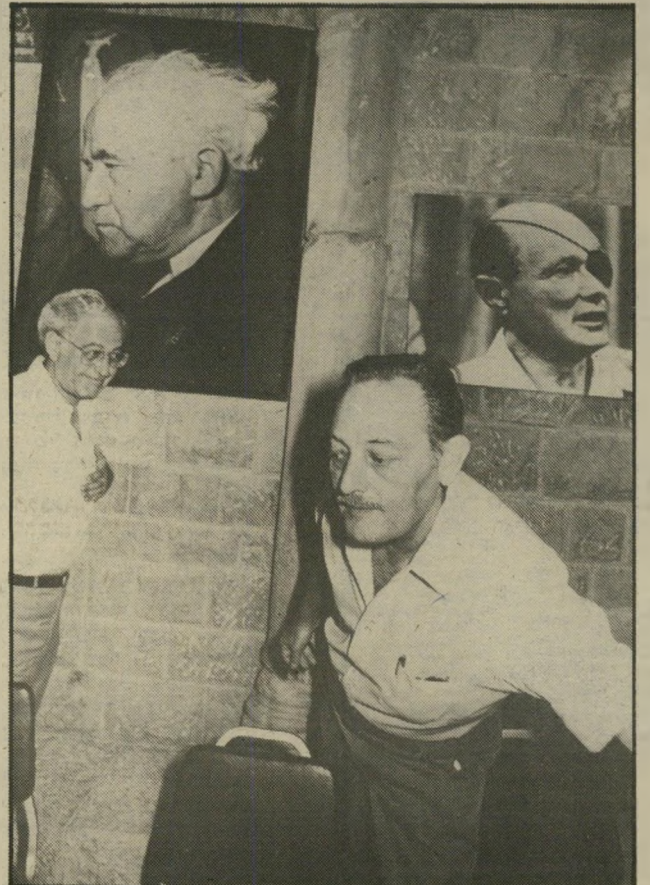
"רעיון הברית המשולשת של עברים-לבנונים-דרוזים מוכר אף הוא. כששלטו הצרפתים בסוריה, ניסו לסכסך בין הדרוזים והמארונים ובין שאר הערבים בסוריה. הם המציאו אומה מארונית ו'אומה דרוזית', כמישקל נגדי לאומה הסורית הערבית. התכסיס נכשל, הצרפתים גורשו בכוחת פנים מסוריה ומלבנון. אך לפני כן נספג הרעיון עליידי צעירים

משורר רטוש אלדר + רטוש = ארץ-ישראל עד הפרת

כיננס מורה, שהתכנס בחורש איתן איתן במושב כינרת, כונה בעיתונות "כיננס הכוח החום". בין המשתתפים באתו כיננס בלטו האלוף (מיל') בני פלד, אל"מ (מיל') אהרון דוידר, סא"ל (מיל') שלמה באום, מאיר הרציון, חבר-הכנסת מרכזי בן-פורת, הפיזמונאית נעמי שמר ובעלה, עורך-הדיון מרכזי הורוביץ. משתתף נוסף, שירוע על השתתפותו בכינוס זה, הוא סא"ל (מיל') יוסף (יוספלה) טבנקין, אחד ממפקדי הפלמ"ח ובנו של מנהיג אחרות העבודה, יצחק טבנקין.

את כיננס "הכוח החום" איפיינה העובדה שלראשונה, מזה שנות דור, הצליח גורם "כנעני" כלשהו לגייס סביבו קבוצה של אנשי-צבא בכירים. אבן הסיסמה "הכוח החום" טבע בכינוס אהרון דוידר, קצין מאסכולת אריאל שרון, כשהי כוונה אינה לצבע הנאצי, אלא לצבע האדמה. אבל הסיסמה מזכירה מאוד את הסיסמה הנאצית "דם ואדמה", ודרושה אטימות נוראה כדי לזהות בישראל גוף כלשהו עם הצבע שהיה סימן-ההיכר של פלוגות

ימינו פלד

היכן ליישב 40 מיליון יהודים?

כתב אבנרי כסיפרו: "דברו של רטוש על ארץ עבר, מן היום עד הפרת, ועל זכותם של העברים לשלוט בכל האזור עד גבולות תורכיה ופרס מזכירים בצורה מוזרה את דבריה של אסכולה אחרת — זו של ישראל שייב. לכאורה מהווים רטוש הכנעני ושייב היהודי-הרתי שני קצוות מנוגדים. אך בצורה מוזרה מזדהה ארץ-עבר' של רטוש כימעט עם מלכות ישראל מנחל-מצרים עד הנהר הגדול, נהר פרת של שייב.